

Sygn. akt X Ga 447/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Iwona Wańczura

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **M. B.**

przeciwko: **M. J.**

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 23 lipca 2015 r.,

sygn. akt VII GC 73/14

1) oddala apelację,

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sędzia

Sygn. akt X Ga 447/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanego M. J. na rzecz powoda M. B. kwotę 6.490 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 6.490 zł od dnia 6 października 2012 r. i 2.882,50 zł od dnia 6 października 2012 r. do dnia 23 października 2013 r., umorzył postępowanie w pozostałym zakresie, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.517 zł tytułem kosztów procesu oraz nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 500,40 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pozwany, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

Zaskarżonemu orzeczeniu pozwany zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na: nieuzasadnionym przyjęciu, że wierzytelność pozwanego przedstawiona do potrącenia z wierzytelnością dochodzoną pozwem stała się

wymagalna później niż wierzytelność powoda, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego, a w tym zakresie treści umowy łączącej pozwanego z cedentem oraz analiza korespondencji między cedentem oraz pozwanym oraz korespondencji pomiędzy powodem, a pozwaną pozwala na stwierdzenie, że wskazana wierzytelność pozwanego była wymagalna od chwili nienależytego wykonania przedmiotu umowy, zatem wierzytelność powoda podlegała umorzeniu poprzez potrącenie; oraz polegający na bezzasadnym przyjęciu, iż powód nie odpowiada za roszczenia gwarancyjne z umowy zawartej z (...) Sp. z o.o., a tym samym nabył wierzytelność w wysokości wskazanej przez cedenta, podczas gdy powód wchodząc w ogół praw i obowiązku zbywcy wierzytelności ponosi odpowiedzialność za nieprawidłowe wykonanie przedmiotu umowy.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Apelację w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. sąd rozpoznaje w składzie jednego sędziego, a zgodnie z § 2 tego przepisu sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy – w niniejszej sprawie strony takiego wniosku nie złożyły.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zaskarżone orzeczenie należy uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego. Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie można również zarzucić Sądowi

I instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Tak poczynione ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Odnosząc się do zarzutów merytorycznych apelacji pozwanego należy wskazać, iż były one nieuzasadnione.

Sądowi I instancji nie można zarzucić błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 1999 r. (sygn. akt II UKN 685/98) ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Błąd w ustaleniach faktycznych następuje, gdy zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do której dochodzi sąd na skutek przeinaczenia dowodu oraz wszelkich wypadków wadliwości wynikających z naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten byłby naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. Tak rozumianego zarzutu sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego Sądowi I instancji w niniejszej sprawie skutecznie zarzucić nie można. Polemika z prawidłowymi ustaleniami Sądu

i przedstawienie własnej wersji wydarzeń nie stanowi wystarczającej podstawy do uwzględnienia apelacji.

Tym samym nie wystarcza jedynie stwierdzenie skarżącego o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który

w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wykazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie.

W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, z dnia 12 kwietnia 2001 r., sygn. akt II CKN 588/99).

Wbrew twierdzeniom pozwanego Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż wierzytelność pozwanego przedstawiona do potrącenia stała się wymagalna później niż wierzytelność poprzednika prawnego powoda.

Pozwany, wystawiając fakturę VAT nr (...) w dniu 13 września 2013 r. na rzecz poprzednika prawnego powoda - (...) Sp. z o.o. jednocześnie złożył oświadczenie o potrąceniu wierzytelności przysługującej mu w związku ze szkodą, jaką poniósł wskutek nienależytego wykonania zobowiązania. Wierzytelność ta stała się wymagalna po dniu doręczenia (...) Sp. z o.o. niniejszej faktury, zaś doręczenie to nastąpiło w dniu 2 października 2015 r.

W związku z powyższym w ocenie Sądu Rejonowego w świetle art. 498 k.c. oświadczenie o potrąceniu złożone w dniu 13 września 2013 r. w treści faktury nr (...), nie doprowadziło do umorzenia wzajemnych wierzytelności, gdyż wierzytelność odszkodowawcza wskazana przez pozwanego nie była w tym dniu wymagalna. Sąd Okręgowy pragnie wskazać, iż powyższe oświadczenie o potrąceniu było nieskuteczne także przede wszystkim z tego powodu, że do skutecznego potrącenia przez dłużnika z przelanej wierzytelności, przysługującej mu wobec zbywcy (art. 513 § 3 zdanie drugie k.c.), niezbędne jest złożenie oświadczenia o potrąceniu wobec aktualnego wierzyciela (cesjonariusza) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2012 r., sygn. akt IV CSK 486/11). Tymczasem pozwany złożył oświadczenie wobec cedenta ((...) Sp. z o.o.), a został zawiadomiony o cesji w dniu 30 lipca 2013r. (email k. 62), a więc przed wystawieniem faktury VAT nr (...)

i złożeniem oświadczenia o potrąceniu poprzedniemu wierzycielowi. Zgodnie zaś z przepisem art. 512 k.c. oświadczenie o potrąceniu wierzytelności pomiędzy dłużnikiem (pozwany) a poprzednim wierzycielem mogło mieć skutek względem nabywcy dopóki zbywca ((...) Sp. z o.o.) nie zawiadomił dłużnika o przelewie.

Kolejno w odpowiedzi na pozew pozwany podniósł zarzut potrącenia, co było równoznaczne ze złożeniem oświadczenia o potrąceniu jak prawidłowo zważył Sąd I instancji.

Zgodnie z art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Po myśli art. 513 § 2 k.c. dłużnik może z przelanej wierzytelności potrącić wierzytelność, która mu przysługuje względem zbywcy, chociażby stała się wymagalna dopiero po otrzymaniu przez dłużnika zawiadomienia o przelewie. Nie dotyczy to jednak wypadku, gdy wierzytelność przysługująca względem zbywcy stała się wymagalna później niż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu.

Wierzytelność przysługująca dłużnikowi z tytułu odszkodowania stała się wymagalna po 13 września 2013 r. - po doręczeniu faktury nr (...) cedentowi. Wierzytelność powoda stała się zaś wymagalna w dniu 6 października 2012 r. Wobec tego, iż wierzytelność przysługująca dłużnikowi (pozwany) względem zbywcy stała się wymagalna później niż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu dochodzona w niniejszej sprawie, to zgodnie z art. 513 § 2 k.c. dłużnik nie mógł z przelanej wierzytelności potrącić wierzytelności wynikającej z faktury nr (...).

Wobec powyższego zarzuty pozwanego nie mogły odnieść zamierzonego skutku, jako że oświadczenie o potrąceniu złożone w odpowiedzi na pozew było nieskuteczne i nie doprowadziło do umorzenia wierzytelności dochodzonej przez powoda w niniejszej sprawie.

Z przytoczonych względów, wobec prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I Instancji apelację, na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić, jako bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na przepisie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego jako stronę przegrywającą postępowanie przed Sądem II instancji.

SSO Iwona Wańczura

X Ga 447/15

Z.:

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego;
3. po otrzymaniu (...) akta zwrócić Sądowi Rejonowemu w Gliwicach.

G., dnia 17 grudnia 2015 r.

SSO Iwona Wańczura